

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 2737/25
4.3.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Иване Марковић Радојевић, председника већа, Олге Арсовић и Зорице Банковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Вићентијевић, адвокат из Београда, Улица Петра Коњовића број 12 Њ, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марјан Вукотић, адвокат из Београда, Улица Јурија Гагарина број 263, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 18111/18 од 04.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 4.3.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 18111/18 од 4.3.2020. године у делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати на име накнаде материјалне штете-изгубљене зараде за време привремене спречености за рад износ од 200.000,00 динара, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 500.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 470.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 270.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 12.02.2016.године до исплате, као и законску затезну камату на износ од 30.000,00 динара за претрпљене физичке болове и на износ од 30.000,00 динара за претрпљени страх за период почев од 12.2.2016.године до 04.03.2020.године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 18111/18 од 4.3.2020.године у преосталом делу става првог изреке па се **УСВАЈА** тужбени захтев и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ББ да тужиоцу АА на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове исплати износ од 30.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 30.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 04.03.2020. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка из става другог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 18111/18 од 4.3.2020. године, тако што свака страна сноси своје трошкове поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати на име накнаде

материјалне штете - изгубљене зараде за време привремене спречености за рад износ од 200.000,00 динара, а на име накнаде нематеријалне штете и то: за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 500.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 500.00,00 динара, за претрпљени страх износ од 300.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 12.2.2016. године као дана подношења тужбе па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 135.775,00 динара у року од 15 дана.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужилац, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка. Трошкове другостепеног поступка није тражио.

Испитијући правилност побијане пресуде, у границама законских овлашћења из одредбе члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду налази да је жалба тужиоца делимично основана.

Првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, на подручју ГО Гроцка у Београду, ... године догодила се саобраћајна незгода тако што је тужени ББ управљајући возилом марке Ивеко рег. ознаке ..., крећући се коловозом Смедеревског пута из правца Калуђерице ка Гроцкој, предњом десном угаоном бочном страном ударио најпре у задњу леву бочну страну аутобуса који се кретао истим путем и у истом смеру, а затим прешао на леву страну коловоза и предњом левом угаоном страном ударио у предњу леву угаону бочну страну возила којим је управљао тужилац АА, ..., које се кретало из правца Гроцке ка Калуђерици и које је излетело ван коловоза. Том приликом тужилац је задобио лаке телесне повреде. Возило којим је управљао тужилац кретало се својом саобраћајном траком брзином од око 40 км/час из правца. До преласка возила туженог у супротну саобраћајну траку којом се кретао тужилац, дошло је у тренутку када је возач аутобуса који се кретао путем испред њега, нагло прикочио како би избегао два возила, која су се, долазећи из супротног правца, претицала супротном страном пута на делу пута где је кривина и где је забрањено претицање, и померио аутобус у десно, због чега је и тужени који се кретао из аутобуса најпре померио возило у десно, а затим, страхујући да би комби могао да се преврне, кочећи померио возило у лево, када је дошло до судара са возилом којим је управљао тужилац. АМС Осигурање, као осигуравач возила туженог, 27.03.2015. године, признало је и исплатило тужиоцу накнаду штете у износима од по 40.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и на име претрпљеног страха, укупно 80.000,00 динара. Против туженог је поднета кривична пријава, али је применом института опортунитета, донета наредба од 26.5.2017. године којом се одлаже кривично гоњење и налаже му се да уплати износ од 30.000,00 динара у хуманитарне сврхе. Након испуњења наведене обавезе, донето је решење 29.6.2017. године којим је одбачена кривична пријава из наведеног разлога. Тужилац је у предметној саобраћајној незгоди задобио дисторзиону повреду вратног дела кичменог стуба која се квалификује као лака телесна повреда. Од тренутка повређивања, сат времена је трпео болове јаког интензитета, наредних месец дана

болове средњег интензитета и наредна два месеца болове слабог интензитета. Код тужиоца не постоји умањење животне активности изазвано предметном траумом. Тегобе-болови у лумбосакралном делу кичме који су се појавили три месеца након предметног догађаја и лечења протрузије диска лумбосакралног дела кичме нису у корелацији са траумом вратне кичме, нити се могу довести у узрочно-последичну везу са предметном незгодом, а имајући у виду да је тужилац повређен ... године. Тужилац је у предметној незгоди претрпео примарни страх у трајању од три до четири минута, јер је видео да му се приближава аутомобил и да ће га ударити, схватио да је немоћан, те је осетио страх због непосредне животне угрожености, секундарни страх средњег интензитета у трајању од око седам сати, у периоду од повређивања када је осетио бол у врату када се јавила забринутост због могућих последица, као и у време обављање дијагностичких процедура до сазнања обима и интензитета повреде и добијања препоруке лекара, који страх се трансформисао у страх слабог интензитета који је трајао од око два месеца. Код тужиоца постоје соматске сметње услед коштано-зглобних дегенеративних промена лумбосакралног дела кичме са протрузијом диска као и актуелне психијатријске тегобе, схваћене као афективни органски поремећај, али се наведене сметње не могу неспорно довести у везу са предметним догађајем нити схватити као последице страха који је тада преживео. Утицај удеса са неуропсихијатријске стране је постојао у току 2015. године, а касније тегобе су везане за органско оштећење мозга које се повезује са саобраћајном незгодом коју је тужилац преживео када је имао 7 година.

Првостепени суд је, примењујући одредбе чланова 178 став 1, 154 став 1, 155 ЗОО и 200 став 1 Закона облигационим односима, нашао да на основу изведених доказа и утврђеног чињеничног стања, није могао на поуздан и несумњив начин да утврди одговорност туженог за настанак предметне незгоде, а нарочито имајући у виду да је тужени у свом исказу који је суд прихватио, спорио своју одговорност, наводећи да је возио прилагођеном брзином, крећући се у колони возила, да су удес изазвали возачи два возила који су претицали тужиоца на месту где то није било дозвољено и у моменту када то није било могуће безбедно извести, с обзиром да им је у сусрет долазио аутобус, због чега је возач аутобуса морао нагло да кочи и да помера возило ка десној ивици саобраћајне траке којом се кретао, а да је возило туженог приликом покушаја да избегне аутомобиле који су се претицали кочењем и померањем возила најпре у десно а затим у лево, због могућности слетања са коловоза, ударио у аутобус и било одбачено на возило тужиоца, а што је и тужилац у свом исказу који је суд прихватио потврдио, те како није утврђена кривица туженог за настанак предметне незгоде, то исти није дужан да тужиоцу накнади штету коју је претрпео, те је тужбени захтев одбио.

Међутим, првостепени суд је на основу правилно утврђено чињеничног стања у погледу начина на који је дошло до контакта возила у саобраћајној незгоди из које су за тужиоца наступиле утврђене повреде са наведеним последицама, у делу погрешно применио материјално право, због чега је апелациони суд у делу преиначио првостепену пресуду применом одредбе члана 394 тачка 4 ЗПП.

Одредбом члана 178 ставом првим Закона о облигационим односима је прописано да се у случају удеса изазваног моторним возилом у покрету који је проузрокован искључивом кривицом једног имаоца, примењују правила о одговорности по основу кривице, ставом другим да ако постоји обострана кривица, сваки ималац одговара за укупну штету коју су они претрпели сразмерно степену своје кривице, а ставом трећим да ако нема кривице ни једног, имаоци одговарају на равне

делове, ако разлози правичности не захтевају што друго. Из наведених одредаба следи да када се кривица не може поуздано утврдити, нити једног, нити оба учесника у незгоди, примењује се правило о претпостављеној подељеној одговорности на једнаке делове ако правичност не захтева нешто друго.

У конкретном случају, из утврђења првостепеног суда да је до штетног догађаја дошло у саобраћајној незгоди у којој су учествовали путничко возило тужиоца, који је претрпео нематеријалну штету и комби возила, којим је управљао тужени, те да се из изведених доказа није са сигурношћу могла утврдити кривица једног од возача учесника у незгоди за настанак штетног догађаја, нити је утврђена обострана кривица, што је првостепени суд правилно закључио према резултатима доказног поступка, то другостепени суд сматра да је било места примени цитиране одредбе члана 178 став 3 Закона о облигационим односима. Другачије речено, учесници незгоде а странке у овом поступку одговарају за насталу штету на једнаке делове. Надаље, имајући у виду да је једино тужилац истакао захтев за накнаду штете, то су за исту штету одговорни на једнаке делове.

Полазећи од чињеничног утврђења првостепеног суда у погледу настале штете, које и овај суд прихвата, да је тужилац у предметној незгоди задобио лаку телесну повреду, те да је трпео физичке болове јаког интензитета један сат, болове средњег интензитета месец дана и болове слабог интензитета два месеца, затим да је трпео и примарни страх јаког интензитета у трајању од 3 до 4 минута, секундарни страх средњег интензитета у трајању од 7 сати који се касније трансформисао у бол слабог интензитета у трајању од 2 месеца, те коначно да је тужиоцу ван спора осигуравач туженог исплатио износе од по 40.000,00 динара у марту 2015.године, овај суд као другостепени, ради утврђења да ли је овом исплатом тужилац намирен у целости у складу са чл. 200 став 1 Закона о облигационим односима – ЗОО, најпре утврђује износ правичне накнаде штете за претрпљене физичке болове и страх тужиоца у време вансудске исплате у износима од по 80.000,00 динара, што значи да је исплатом од по 40.000,00 динара, тужилац обештећен са 50%. У време пресуђења, исту накнаду утврђује у износима од по 120.000,00 динара, што значи да остатак до потпуне накнаде штете од 50%, представљају износи од по 60.000,00 динара. Применом правила о подељеној одговорности из цитираног чл. 178 став 3 ЗОО, тужиоцу припада половина, односно износи од по 30.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених физичких болова и страха, при чему је ценио и да нема посебних околности које би указивале да разлози правичности не захтевају другачије одлучивање.

Одмеравајући правичну накнаду нематеријалне штете, овај суд је исту одредио по слободној судијској оцени, примењујући критеријуме који су прописани чланом 200 Закона о облигационим односима, водећи рачуна о значају повређеног добра и циљу коме накнада служи, али и о томе да се њоме не погодује лукративним тежњама. Последице повреде личних добара не могу се новчаном накнадом довести у стање пре настале повреде, већ новчана накнада која се досуђује служи постизању равнотеже како би се оштећеном омогућило да новцем прибави добра која ће код њега изазвати позитивна осећања, на супрот негативним - претрпљеним услед повређивања.

Полазећи од одредбе чл. 277 ЗОО, те околности да накнада штете доспева онда када је утврђена висина исте тј. даном доношења судске одлуке, на досуђене износе накнаде нематеријалне штете, тужиоцу припада законска затезна камата почев од дана

пресуђења до исплате, а не почев од дана подношења тужбе до исплате. Погрешна примена материјалног права, разлог је преиначења ожалбене одлуке у том делу.

У погледу одлуке првостепеног суда којом је одбијен тужиочев захтев за накнаду нематеријалне штете због умањења опште животне активности, апелациони суд овакву одлуку прихвата у свему као правилну и закониту, те исту потврђује, јер из резултата доказног поступка тј. спроведеног вештачења које тужилац није довео у сумњу, произлази да тужилац овај вид штете није претрпео из предметне саобраћајне незгоде.

Такође, правилна је одлука у делу којом је одбијен тужбени захтев на име накнаде материјалне штете - изгубљене зараде за време привремене спречености за рад у износу од 200.000,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, јер тужилац није доказао постојање материјалне штете. Иначе, о овом делу захтева је већ правноснажно пресуђено пресудом донетом у овом поступку, Првог основног суда у Београду П 3115/16 од 20.4.2018 године, потврђеном пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5660/18 од 18.10.2018. године. Међутим, како исто представља битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 10 ЗПП, на коју другостепени суд не пази по службеној дужности сходно одредби члана 386 став 3 ЗПП, а исту странке жалбом нису истакле, то се одлучује потврђивањем првостепене пресуде и у овом делу.

Следом наведених разлога, применом чл. 390 и 394 тачка 4 ЗПП, првостепена пресуда је делимично потврђена и делимично преиначена.

Имајући у виду да је тужилац у свом захтеву успео само у незнатном делу, то је другостепени суд, одлучујући о трошковима поступка сходно одредби чл. 165 став 1 и 2 те чл. 153 став 2 ЗПП, ценећи и примењено материјално право као разлог преиначења у делу побијене пресуде, одредио да свака странка сноси своје трошкове поступка.

**Председник већа-судија
Ивана Марковић Радојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић